Silvestr na Katčině chatě říjen 2002

Místo děje: Řevnice a blízké okolí

Časové období: 25. 10. 2002 – 28. 10. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku a Katčina kamarádka. Jmenovitě: Ida, Katka, Lenka Knotková, Mirka, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, a Petr (autor)

Tento deníček věnuji šestnáct let starému kamarádskému vztahu Katky a Lenky.

Úvod

Obě ručičky hodin blíží se k půlnoci. Přineste žampáňské, bouchejte špunti...

Silvestr na Silvestra? Ba ne, to už tu bylo tolikrát. Moderní poživační a hříšní lidé už neví, jak uspokojit své zvrácené choutky, a tak si vymýšlí různé výstřelky, jako je automatická pračka, automatická pistole, oblečky pro psy, umělé horské slunce a v neposlední řadě porušování Bohem daného času a pořadí svátků. Už jim nestačí oslavit konec roku jednou. Hned dvě oslavy si žádají. A kde to skončí? Bude snad v dobách příštích celý rok jednou velkou oslavou svého konce? A bude pak i celý život lidský jednou velkou oslavou smrti? Ach, ach, kam kráčíte synové a dcery lidského plémě.

Prostě tak. Rozhodli jsme se oslavit si Silvestra už předem, protože se už nemůžeme dočkat. Katka se nabídla, že bychom mohli jet k nim na chatu do Řevnic. Doma se ji sice pokoušeli přesvědčit, že když nás tam bude moc, ucpeme záchod, prý se nám vevnitř nepodaří vytopit, tetička pojede v sobotu zazimovat vodu apod., ale Katka byla tvrdá a trvala na svém. A tak se s ní dnes scházím na Hlavním nádraží, odkud v 12:11 odjedeme do Řevnic. Velký Grizzzly[1] přijede s Idou a Mirkou navečer Bedrunkou[2], až Idě skončí škola. Katčina kamarádka Lenka přijede navečer vlakem.

---

[1] Možná stojí za to poznamenat, jak vlastně vznikly přezdívky Šedý Vlk a Velký Grizzzly. Už si to nepamatuji, ale Katka říkala, že jsme se jednou bavili o tom, že bychom si mohli dát nějaké přezdívky. Tomáš (V.) prohlásil, že přezdívku si člověk musí zasloužit a že to nejde jednoduše říct, „Odteď budu Šedý Vlk“, od té doby je tedy Šedý Vlk. Na to ovšem Tomáš (S.) prohlásil, že když Tomáš (V.) může být Šedý Vlk, tak on je Velký Grizzzly, od té doby je tedy Velký Grizzzly.

[2] Což je nejlepší auto na světě. Je dokonce lepší, než Žužlík.

Už předem jsem si od babičky půjčil sekeru, jelikož Katka říkala, že tam není, čím nasekat dřevo na otop. Instruovali jsme Mirku, aby nemluvila stále o matematice, do čehož obvykle sklouzne, nemá-li zrovna o čem mluvit. A hlavně jsem upekl vlastnoručně perník, polil jej čokoládou a nahoru vyskládal ze sušeného ovoce nápis „PF 200?“. Katce se sice líbil, ale současně prohlásila, že jí perník moc nechutná. Doufám, že okusivši můj výtvor, změní názor.

Ve vlaku mi Katka vypráví, jak byly s Blážou ve středu ráno na FTVS na předmětu Úvod do řešení matematických úloh. Jejich veselé příhody začaly už tím, že si daly sraz v tramvaji číslo 26, ve druhém voze. Katka na ni na Strossmayerově náměstí čekala a čekala, až zjistila, že stojí na špatné zastávce. Stoupla si tedy na tu správnou a už si myslela, že jí Bláža ujela. Tak se Katka natlačila do úplně natřískané tramvaje. Když se už zavíraly dveře, zazřela venku Blážu, zoufale se snažící dostat dovnitř. Jak ji vytlačily davy ven při vystupování, nepodařilo se jí dostat dovnitř. Místo toho na ni někdo volal, aby se netlačila, že za chvilku pojede další tramvaj. Když ona měla ale zrovna v téhle sraz. Aby zapůsobily na svalovce, alespoň se narovnaly. Vzápětí se dobývaly do zavřených dveří, čímž se výborně uvedly. A pak se Bláža s chutí zakousla do koblihy zakoupené v bufetu. Kluk opodál si prozměnu vyndal mrkev.

Paní přednášející jim dala hádanku, již mi Katka samozřejmě neutajila. Do hotelu přijdou tři američané a zaplatí recepčnímu po deseti dolarech, tedy dohromady třicet dolarů. Později si však recepční uvědomí, že pokoj stál jen dvacet pět dolarů a pošle pět dolarů po poslíčkovi. Poslíček si dva dolary nechá a tři si američané rozdělí. Každý američan tak zaplatil devět dolarů, dohromady tedy dvacet sedm dolarů, dva dolary má poslíček, to máme dvacet devět, a kde je zbylý dolar? No, chvíli mi to trvá, a tak Katka přihodí nápovědu, prý je to stejné jako ukazujete-li na prstech deset, devět, osm, sedm, šest a pět je jedenáct prstů. Moc mi to nepomůže, ale nakonec na řešení přijdu ještě než vystoupíme z vlaku[3]. Paní přednášející jim to vysvětlila špatně, což zjistily s Blážou až venku v tramvaji.

V Řevnicích Katka komusi telefonuje z automatu a u kina se díváme, jestli bychom nemohli na něco zajít, ale nic zajímavého nedávají. Pak přecházíme řeku a stoupáme do kopce k chatě. Od ní je opravdu krásný výhled na podzimně zbarvené Brdy, přesně jak nám Katka slibovala. Odkládáme batohy a aniž bychom se dlouho zdržovali, jdeme někam na dřevo. Nejbližší les se zdá být daleko, jdeme proto směrem k rokli hned vedle chaty. Pod jedním domem nacházíme velkou větev odříznutou ze stromu za zahradou. Soudíme, že je-li větev mimo zahradu, můžeme si z ní něco odseknout. Odnést bychom ji asi nezvládli, ale kdyby tu byl Velký Grizzzly, určitě by se o to pokusil.

Odseknuvše několik větví, slyšíme na nás volat nějakou babičku, abychom toho nechali, že je to větev vlastněná lidmi z té zahrady opodál. Tak musíme jít dolů k potoku a na třikrát odnést několik větví. Na stromě je tam hliněný obličej. To už se rozhodneme, že jsme toho udělali pro kolektiv dost a zatímco já přejdu k sekání doneseného dřeva, Katka vaří čaj a něco kutí uvnitř.

Byv už skoro hotov, náhle seknu nějak špatně, sekera projede botou na levé straně pravého nártu a hladce zajede do kůže.

[3] Ale řešení zatím neprozradím, nechám si je až na závěr.

Vždyť jsem ji také důkladně nabrousil. Krve teče jako z vola. Ještě štěstí, že s sebou poctivě nosím lékárničku s desinfekcí tekutou i v mastičce, gázou a obinadlem. Mohu se tak jakž takž ošetřit. I když doobvázat mne musí Katka, abych mohl při tom držet nohu nahoře. Katka říká něco o pohotovosti, ale myslím, že to nebude tak hrozné. A tak zatímco mi jde Katka připravit něco k snědku, nějaké fazole v omáčce, dávám si nohu co nejvýš. Nato pijeme čaj, jíme sušenky a Katka si čte deníček z vandru do Novohradských hor, který jste možná četli. Má pořád roztomile výčitky, že zatímco ona se baví, tak já jen sedím a koukám na ni, ale co by pro mne mohlo být větším potěšením, než to, že se směje tomu, co jsem sepsal? Samozřejmě jsem tam uvedl spoustu faktických chyb, na které mě Katka neváhala upozornit.

Mezitím píše Katce Lenka, že stihla v Praze vlak, asi ve čtvrt na šest bude na nádraží v Řevnicích a asi půl hodiny potom nahoře v chatě. V danou chvíli ji vyhlížíme dalekohledem na mostě, přejde však po špatné straně mostu ve skrytu stromů a my ji nevidíme. Uzřivši ji Katka vcházet do vrat, přichází ve tři čtvrtě na šest, jak slíbila, hned jí říká, že je dobře, že je Lenka tady, protože už tu máme jeden úraz. Lenka totiž vystudovala zdrávku a teď studuje práci s alkoholiky, narkomany a bezdomovci na fakultě Zdravotně–sociální Jihočeské Univerzity.

Holky jdou pro vodu na náves, zde ve studni se pitná voda nenachází. Potom sedíme na verandě a holky vzpomínají na dětství[4]. Mimo jiné na to, jak se kdysi na karnevalu převlékly za dvojčata, ale všichni si mysleli, že jsou kurvy[5]. A hlavně

[4]Napsal bych mládí, ale to by mohlo ohrozit mou dlouho budovanou pozici doyena kolektivu.

[5]Viz též deníček z vandru do Novohradských hor 2002. Sem to píši ještě

vyprávějí, jak se, asi v deseti letech, snažily vylézt na nějaký strom. V pokusech se pravidelně střídaly. Zrovna když byla na řadě Lenka, napadlo Katku, že přehodí přes větev provaz. Na něm udělaly oko pro nohu. Lenka se pak měla opřít o jeden konec rukama a do oka si stoupnout. Což provedla, ale zapomněla se současně opřít o nohu a ta jí vyletěla kamsi vzhůru a ona sletěla na zem, upadnuvši na záda. Já nevím jak vám, ale mně to přišlo docela vtipné.

Lenka mi odborně myje a převazuje nohu. Přitom poznamenává, že si vždycky přála jet někam do války dělat zdravotnici a že jí tohle přijde podobné. To jsem rád, že jsem jí mohl trochu splnit nějaký dětský sen. Katka při tom oceňuje, že mám s sebou lékárničku, ačkoli jsem nechodil do skautu. Zato jsem ovšem byl pionýrem a hlavně jsme na branných cvičeních ve škole krom nošení igelitových pytlíků na rukou a nohou trénovali i první pomoc. Doba pokročila, a tak přecházíme do místnosti s kamny, kde se Katka pokouší rozdělat oheň. Dřevo pečlivě připraví, leč nějak se jí nedaří rozškrtnout zápalku. Pak jí prozměnu shoří vevnitř papír a v kamnech zavládne opět chlad. Pusťte prostě slečnu k ohni. A tak se kamen, ač raněn, musím ujmout já.

Potom sedíme na postelích u stolku a koukáme na teploměr, na němž rtuť nezadržitelně stoupá vzhůru. Začíná na třinácti a než jdeme spát, končí na dvaceti třech stupních. Bavíme se o vztahu Katky s Lenkou, Katka totiž spočítala, že spolu kamarádí s jen asi půlroční přestávkou už šestnáct let. To už bude jejich vztah brzy plnoletý a bude mít čas na vdávání. Zbývá jen najít nějaký podobný vztah klučičí, za nějž by ony ten svůj

---

jednou hlavně proto, abyste měli nějaké vazby mezi jednotlivými akcemi.

provdaly. Nejlépe, kdyby byl o něco starší, třeba o šedesát let, aby brzy umřel a jejich vztah po něm dědil spoustu dobrých vlastností.

K večeři máme nejprve chleba se sýrem, rybičky v tomatě a nakonec jako zákusek BeBe Dobré ráno. Stále hledíme na hodiny, ručičky už ukazují osmou a nikde nikdo. Přitom měl Velký Grizzzly sraz s holkami v šest na koleji. Katka zkouší několikrát volat Idě, netušíc ovšem, že Ida má mobil v batohu v kufru auta, a tak nemůže logicky slyšet zvonek. Tomášovi (S.) zkouší poslat SMlSku, stejně neúspěšně.

Mezitím nám Katka říká, že je to hrozné, že si v turisťáku zvykáme na zvláštní způsob koverzace a pak jsou jiní lidé udiveni, používáme-li tento způsob i v rozhovorech s nimi. Ukazuje to na příkladu. Když se prý C.[6] divil tomu, že Ida se dala na kombinatoriku, prý prohlásila, že na ni tak mocně zapůsobil, že se musela dát na jeho obor. Věřím, že C. musela podobná odpověď trochu vyvést z míry. Idu asi taky poté, co si uvědomila, komu to řekla. Myslím, že mně řekla jednou něco podobného, jenže mne její odpověď ani trochu nepřekvapila. Celá událost je o to pikantnější, že Katka to uvedla s tím, že C. prý o Idu nějak usiloval, ale ona si s ním nechtěla nic začít.

Ve stolku nacházíme Člověče nezlob se, a tak učím holky matfyzáckou variantu, kterou jsem se dozvěděl od Jirky Fialy v Borových Ladech na Jarní škole v roce 2000[7]. Nejprve to vy-

[6]Katka ho nejprve nejmenuje, jmenuje ho až omylem když rozvířím toto téma před Idou. Sám jsem se neodvažoval zeptat, o koho jde, ačkoli podle Katčina popisu situace jsem usoudil, že dotyčnou osobu asi znám. S Idou jsme usoudili, že jméno není potřeba uvádět.

[7]To si pamatuji velmi dobře, protože jsem tam nemohl téměř chodit,

padá, že vyhraje Katka, ale nakonec vyhrává Lenka a Katka úplně prohrává.

Tak už máme tři čtvrtě na deset a po ostatních ani vidu ani slechu. Už si začínáme dělat starosti. Asi v deset zazvoní Katce telefon, do nějž jí Tomáš (S.) sděluje, že jsou na návsi. Půjčuji proto Katce pláštěnku, protože venku hustě prší, aby jim mohla jít naproti. Jakmile vejdou do dveří, vypadává proud. S Lenkou se proto představují potmě. I mou krvavou nohu tak vidí jen ve světle baterky a vypadá to opravdu děsivě, jelikož při převazování jsme dali tu krvavou část obvazu nahoru. Na můj popud prohlásí Velký Grizzzly o Lence, že je kuna. Když jsem se jí totiž předtím ptal, jestli se jí líbí, když o ní někdo říká, že je kuna, tak nevěděla, jelikož to prý o ní dosud nikdo neřekl. Sám jsem to o ní říct nechtěl, protože se mi to slovo takto použité dvakrát nelíbí. Namísto toho myslím Lenka říkala, že tak říkali kdysi lakomým bábám.

Proud se za námi naštěstí opět vrací, a po krátké svačině se dává Tomáš (S.) do čtení deníčku z Novohradek nahlas. Pak hrajeme ještě večer takovou hru, s níž myslím přišla Mirka. Jedná se o modifikaci tiché pošty. Místo, abychom si šeptali slůvka do oušek, střídavě je kreslíme a píšeme na záda hráčů před námi. Je to opravdu dost veselé, dochází často k radikálním změnám slov. Bohužel si zrovna na žádnou nevzpomínám.

Ještě chvilku konverzujeme a asi ve dvě jdeme spát. Za tím účelem musíme z místnosti přemístit všechen nábytek do kuchyně, abychom se sem vešli všichni pohromadě a mohli si po-

---

maje pod nehtem kamínky. A hlavně si pamatuji logo, kánoe a nad ní dvě nuly, které symbolizují současně dva človíčky.

slechnout Katčinu pohádku o Bajajovi. Do konce jsme si ji ovšem poslechli asi jen my dva s Velkým Grizzzlym. Jen my jsme byli schopni zareagovat na dvě nejasnosti, jež v pohádce Katka našla.

Sobota 26. října

Jako Silvestrovskou noc jsme určili tu následující, tedy ze soboty na neděli. Dnes večer by měl totiž dorazit Šedý Vlk a Velký Grizzzly se prozměnu chystá zítra večer nebo v noci odjet kamsi do Brna paraglidovat. A protože nemáme žádné jídlo, jdeme dolů do Řevnic na nákup. Naštěstí neprší, a tak mohu jít s ostatními obut do sandálů.

Na mostě přes Berounku je pokaždé straně vysoký obrubník oddělující chodník od silnice. Samozřejmě nás nenapadne nic jiného než přejít na druhou stranu řeky po nich a vzájemně se při tom shazovat. Je to trochu obtížné, jelikož fouká silný západní vítr. Před obchodem se zastavujeme a počínáme diskutovat o tom, co bychom vlastně měli koupit. Ještě než se diskuse rozproudí, jdeme si s Idou koupit zmrzlinu. Mrože bohužel nemají a Ida si kupuje místo zmrzliny nějaké sladké pečivo. Rozhovor o jídle vypadá přesně tak, jak si můžete představit ve společnosti šesti lidí. Po chvíli se shodneme, že je nejprve třeba určit, co budeme jíst. To je ovšem největší problém. Vypadá to asi tak, že někdo navrhne nějaké jídlo, ale obvykle nedostane okamžitě všeobecně souhlasnou odpověď, a tak vyzní jeho návrh do ztracena. Nikdo nechce samozřejmě svoje choutky prosazovat příliš silně, nechtěje nikoho dalšího omezit. Na první pohled se skoro zdá, že je každému úplně jedno, co bude jíst. Navíc jsou tu čtyři holky, což činí situaci téměř neřešitelnou. Nakonec přece jen nějak vymýšlíme, že dnes budeme dělat špenát s bramborami, k večeři nějaké chlebíčky s pomazánkami, zítra snad zelňačku k obědu a na večeři půjdeme do hospody. A v pondělí uzavřeme stravu špagetami.

Sepsavše na nějaký papírek seznam surovin, můžeme se vrhnout do regálové džungle. Máme už nejvyšší čas, jelikož za hodinku a půl nám zavřou. Chodíme po obchodě sem tam a plníme vozík až po okraj. Mirka prosazuje koupi bryndzy, ale nikdo ji neposlouchá. plnění košíku se raději neúčastním a hlídám většinou vozík. Velký Grizzzly rozbíjí nějakou marmeládu, kupodivu po nás nikdo nechce, abychom ji zaplatili. Mezitím Katce volá maminka. V rozhovoru slyšíme hrozivé slovo „teta“, až se obáváme, že nás dotyčná osoba přece jen navštíví a zazimuje vodu. Nakonec se ukáže, že do Chotovin přijede jiná teta až z Kanady a Katka se s ní tedy neuvidí. Prý je už čtrnáct dní v Čechách a teprve včera se ozvala, že by jela navštívit příbuzné. Neopomínáme si koupit německý tisk – Mladou frontu – na podpal.

Samozřejmě si vybíráme každý něco k snídani, kterou pak konzumujeme před obchodem. Nákupu je tolik, že se nevejde do mého a Mirčina batůžku a musíme koupit navíc jednu tašku. Na konci snídaně dopíjí Tomáš (S.) mléko a Ida se ho přitom chytne za ruku. Dosud se totiž nedržela za ruku s nikým, kdo by současně pil mléko. Já jsem se chytil za Idinu ruku, jelikož jsem se dosud nedržel za ruku s nikým, kdo by se držel za ruku někoho, kdo by současně pil mléko. A Katce už stačí říct, „už jsi se…?“, a drží i ona za ruku mne. Pak se už držíme za ruce všichni dokolečka, až na Mirku, která si čte za větrem noviny. Pouštíme se až když Tomáš (S.) dopije.

Pomalu sbíráme naše věci a vydáváme se na cestu zpět. Most opět přecházíme po obrubnících a na druhé straně říká Tomáš (S.), že si s Idou zahraje na letadlo. Přes její odpor se chápe její levé ruky a nohy a počne Idou ve vzduchu otáčet. Ona se však bojí a brání, pročež s ní netočí Velký Grizzzly příliš rychle a není to nic moc. Cestou do kopce k chatě říkáme Lence, ať si s námi povídá. Kdybychom byli vězni, narkomani nebo bezdomovci, určitě by si s námi povídala. Na to mumlá, že asi ne, a zrudne chudinka až po kořínky vlasů, jak praví klasik. I když, proti Bláže je stále úplná bledule.

V chatě se všichni až na mne a na Mirku všichni seberou, a jdou na náves pro vodu. Katka na nás ještě odcházejíc houkne, abychom zatím uklidili nákup. Zatím poklidíme obývací místnost a nákup. Nato si jdu převazovat ránu na noze k pumpě, chtěje si ji současně omýt vodou. Přitom vidím u brány Tomáše (S.), jak u ní skrčen něco kutí. Říkám si, že asi chystá něco na holky a nechávám ho být. V chatě se mi to ale přeci nějak nezdá a jdu obhlédnout situaci zblízka. Mířím k bráně a obcházeje Bedrunku slyším podivný smích. Obejdu ji kolem dokola a na druhé straně vidím všechny čtyři vodonosiče, jak leží na zemi a nezadržitelně se smějí. To jsou dneska věci. Prý chtěli poslouchat intelektuálské řeči, které jsme podle nich vedli zatím s Mirkou, a tak se plížili k chatě.

Ida s Tomášem (S.) jdou na dřevo a my zatím relaxujeme. Oběd hodláme vařit až ve tři, protože jsme nedávno teprve snídali. Katka se chápe mojich flétniček a not a píská jednu písničku za druhou. Mirka nám hraje něco na kytaru, prostě selanka. V půl třetí se vrací Ida s Tomášem (S.), ale zjistivše, že jídlo zatím žádné nedostanou, jdou ještě ven sekat. Po obědě, brambory se špenátem, ležíme na pohovkách popíjejíce čaj a já předčítám ostatním Kolíbku od Vonneguta. V pět bych rád šel na nějakou procházku, když už jsme to nestihli dřív, ale bůhví, jak by to dopadlo, kdyby před pátou nevešel do dveří Šedý Vlk.

Divíme se, jak našel cestu, on na to, že se stavil na koleji a přečetl si mejly. Prý má hrozný spánkový dluh, protože jede ze soustředění KSP[8], kde téměř nespali. Chvíli poslouchá, jak čtu, ale když prohlásí, že si chce uvařit čaj, soudím, že je vhodný čas četbu přerušit a zkusit přinutit ostatní k nějaké pohybové aktivitě. Jenže podle mých zkušeností mám hrozně malou autoritu a nikdo mě v takových věcech neposlouchá, což říkám i nahlas a Ida mi to zkouší vyvrátit, prý stačí jen zavelet a ona mne podpoří. Tím mi dodává trochu sebevědomí, a tak velím k odchodu na procházku. Ida se opravdu snaží mne podpořit, ale Velký Grizzzly ji pevně svírá ve svých tlapách, a proto se jí to příliš nedaří.

Už dříve se Katka s Lenkou bavily o tom, kam bychom tak mohli jít. Katka máchla rukou proti směru hodinových ručiček a prohlásila, že třeba „takhle“. Lenka jí odsouhlasila, že je to dobrý nápad. Jdeme tedy takhle, zatímco Tomáše (V.) necháváme v chaloupce, aby si trochu zdřímnul a snížil alespoň minimálně svůj spánkový deficit. To znamená, že jdeme nahoru směrem k návsi, ale odbočujeme vlevo a mezi domky scházíme dolů k Berounce, po jejímž břehu jdeme už téměř za tmy po proudu k mostu. Tady už můžeme koukat po hvězdičkách, protože prostranství je osvětleno jen oranžovým svitem veřejného osvětlení.

[8] Korespondenční seminář z programování.

A zase jsou tu naše oblíbené obrubníky. Tentokrát nás napadlo, že bychom mohli v jejich přebíhání závodit. Rozdělujeme se tedy na dvě družstva, Tomáš (S.) poběží po levé straně s Mirkou a Lenkou, zatímco já po straně pravé s Idou a Katkou. Ida si stoupá dopředu, Katka na konec a všichni se chytáme za ruce. Po odstartování se rozbíháme. Tempo je přímo vražedné, každou chvíli je někdo na zemi mimo obrubníky. Chvíli je souboj docela vyrovnaný, brzy však získáváme náskok a samozřejmě vítězíme. Zkoušíme se jim na druhé straně schovat, ale bohužel nás vidí, a tak jen Tomáš (S.) skoro spadne do řeky. Zpátky jdeme už docela obyčejně, nebo alespoň my s Katkou a s Idou. Když se na chvilku ohlédneme, vidíme Velkého Grizzzlyho, an balancuje na zábradlí nad prudkým a kamenitým říčním břehem. Místy se nebezpečně naklání směrem k černé hlubině, v takových chvílích sborem úlekem hekneme. Ten člověk je vážně cvok, jestli to takhle povede dál, bude Ida vdovou, ještě než se vdá.

Na druhé straně mostu stojí cisterna s pitnou vodou. Tomáš (S.) si vezme do hlavy, že ji prostě musíme rozjet. Vrhne se k ní a začne do ní tlačit a strkat. Cisterna se však jen mírně pohupuje. Pak začne točit s nějakou klikou, nejspíš brzdou. A opět bezvýsledně tahá a strká. Tak třeba příště, až bude cisterna prázdná.

V kopci kousek od chaty nás napadne, že bychom se mohli připlížit pod okno a poslouchat intelektuálské řeči. Věc trochu komplikuje fakt, že je v chatě jen Šedý Vlk a nelze se spoléhat na to, že trpí samomluvou. Proto soudíme, že by za ním mohl někdo vrazit a něco říct. My bychom jejich konverzaci poslouchali za oknem. Ida se uvoluje stát se hlavní aktérkou. Scénář nakonec vypadá tak, že Ida vrazí dovnitř a Tomášovi (V.) řekne, že Tomáš (S.) vlezl na loďku, ta se s ním utrhla a teď se zmítá nad jezem v berounských vodách. My prý běžíme po břehu a nevíme, co dělat. Pak začne někam neúspěšně telefonovat a nakonec odejde zase pryč. Po chvíli vrazí dovnitř Tomáš (S.) a začne se Tomáše (V.) ptát, jestli jsme už nepřišli, že proplul jezem a teď neví, kam jsme se poděli. Vypadá to hezky, ale připlížívši se pod okna, zjišťuje Katka pohledem dovnitř, že Tomáš (V.) spí jako andílek a nikomu z nás se nechce budit ho. A proto jdeme raději do hospody. Ještě před tím se však Ida vytahuje a tvrdí, ukazujíc na nějaký hvězdný shluk, že jde o souhvězdí Delfína.

V hospodě si dáváme krom piva i něco málo k snědku. Ida s Velkým Grizzzlym si dávají jídlo. My s Katkou a Lenkou jen nějaké bramboráčky. Mezitím se myslím bavíme o tom, jak se vzájemně obdivujeme, já rozhodně obdivuji Katku a Idu, ale nevím teď, kterou víc. Mirka navíc krade na výzdobu několik vlašských ořechů, jež si tady nejspíš hostinský suší na zimu. Už odpoledne připravila talíř plný buráků a sušených švestek. Přidala nějakou chvojku a šípek kvůli barvě, abychom měli chatičku silvestrovsky vyzdobenou.

Před devátou se zvedáme a jdeme zpět. Ještě předtím mě však Velký Grizzzly naláká, abych si šel zkusit na hřiště výmyk. Volám proto na Katku, Lenku a Mirku, ať se jdou dívat, abych měl nějakou motivaci. První dva pokusy jsou neúspěšné, teprve třetí se mi podaří. Jenže holky ještě nejsou dost blízko, a tak to vidí v podstatě jen Ida s Tomášem (S.). Pak už se mi samozřejmě výmyk nepovede, a tak o tento zážitek Katka přijde, a já ji přece tak obdivuji, ach jo.

U vrat začal Velký Grizzzly zuřivě točit s Idou. Sice jsem to neviděl, ale prý to vypadalo pro Idu dost nebezpečně, jelikož kolem byly stromy. Místo Idy však z této aktivity vychází zraněn Velký Grizzzly, podvrtnuv si kotník. Prostě cvok. Opřen o Idu tak dokulhá do chaty, kde už může jen poskakovat po jedné noze a ležet na posteli. Kotník mu tam pěkně opuchne a vypadá to, že budeme muset zítra absolvovat výlet na místní pohotovost.

V chatě Šedý Vlk stále spí, vypadá věru roztomile. Napadne mne báječný způsob, jak ho probudit. Jenže než holky přesvědčím, aby Ida hrála na housle a ostatní ho po řadě políbily, samozřejmě se naším hovorem Tomáš (V.) vzbudí. Ale uslyšiv o mé ideji, rád dělá zase spícího. A tak Ida vezme do ruky housle a holky ho postupně políbí na čelíčko. Pak mi Ida housle půjčí a zatímco na ně vržu, ona přidá i svůj polibek.

A tak přichází čas, abychom se zeptali Tomáše (V.), koho obdivuje. Dívá se na nás trochu s podivem. Jeho odpověď, že obdivuje mě za to, že jsem se dokázal seknout do nohy, uspokojuje jen mne, a tak nakonec přidává, že obdivuje i ostatní. Už dřív, asi už včera večer, jsme se bavili o tom, kdo koho obdivuje. Říkal jsem Idě, že jsem ji tedy nekriticky obdivoval, ale něčím si to pokazila, tak asi budu obdivovat Katku. Velký Grizzzly nás obdivuje všechny a Lenka taky. A představte si, že Ida místo toho, aby si chtěla vysloužit můj obdiv nazpět, zcela to vzdává. Katka prozměnu prohlásila, že když ji nezištně a nekriticky obdivuji, měl bych jí někoho vhodného najít tak, jak jsem jim říkal, že to bylo v jedné z Šeherezádiných pohádek. Když jí odvětím, že pak bych se jí musel přece nabídnout logicky sám, nemá-li někoho vybraného, nejprve se na to moc netváří. Pak ale předpisově odpoví, že by to bylo skvělé.

A pak se holky realizují v kuchyni. Nejprve myjí nádobí od oběda, a pak vyrábějí pomazánky a jednohubky. Nemají do nich ovšem párátka. Velký Grizzzly sice nechápe, co mají párátka společného se Silvestrem, ale my s Tomášem (V.) svorně prohlašujeme, že bez párátek to bude houby Silvestr. Má touha po společnosti mne samozřejmě nutí, abych postával ve dveřích kuchyně a koukal se na pracující slečny[9]. Katka s Idou mne sice stále odhánějí, ale usoudivši, že je to marné, prohlásí Katka, že bych měl alespoň vyprávět nějakou příhodu z vojny, jelikož to prý kluci obvykle v takových chvílích dělají. Jenže na vojně jsem dosud nebyl, natožpak ve válce, a tak si musím nějakou vymyslet. Jedná se o příhodu ze odkudsi z haličských zákopů z první světové války.

Asi v půl jedenácté se teprve sesedneme kolem stolu prohýbajícího se pod talíři s výbornými jednohubkami. Velký Grizzzly oficiálně zahájí Silvestra proslovem, v němž hlavně prohlásí, že zahajuje tohoto Silvestra tím, že si vezme jednohubku. Pak nechává kolovat jedinou láhev vína, kterou máme k dispozici. Šedý Vlk nám skvěle, jako obvykle, hraje na kytaru.

Půlnoc určujeme na třetí hodinu ranní, protože se zrovna ve tři mění čas z letního na zimní, a tak se třetí hodina bude opakovat ještě jednou. Katka nenápadně změní čas na hodinách na zdi z jedné hodiny na druhou, protože holky jsou nějak ospalé. Lenka si obětavě posune i náramkové hodinky, což ji bude ještě zítra mást. Všimnu si toho teprve po chvíli, kdy se mi zdá čas, který ukazují trochu podivný. Idě se zdálo, že jsem nevylíčil tento čin dostatečně věrně, nechávám jí tedy prostor k nápravě.

Ida: *Myslím, že tomuto husarskému kousku Petr nevěnuje*

[9] Tento pohled mne věru uspokojuje.

ani zdaleka takovou pozornost, jakou by zasluhoval. Toto je přesnější, ač neméně stručný popis oné události: Katka před očima n^{10} lidí sundává ze zdi hodiny, odnáší je do kuchyně a přeřízené zase věší zpátky. To vše aniž by si jí kdokoli všiml. Všichni mají za to, že si pouze nezvykle akčně protahuje nohy.

Ještě bych dodal, že Velký Grizzzly ležel na posteli přímo proti hodinám a měl na ně ten nejlepší výhled. Alespoň se tak otevře diskuse, z níž vyplyne, že i druhá hodina se bude opakovat, a tak můžeme půlnoc udělat už ve dvě. Přesně v 0:00 přichází Katce od Bláži SMlSka, v níž nám přeje hodně štěstí do nového roku. Asi hodinu před naší půlnocí se už na ty padlé bojovníky nemůžu dívat a navrhuji tedy, abychom hráli raději nějakou hru. Hrajeme proto stejnou tichou poštu jako včera. Možná, že je tu tak mrtvo i díky tomu, že Tomáš (S.) může jen ležet na posteli, jsa zraněným kotníkem efektivně znehybněn.

Před druhou hodinou, naší půlnocí, začínám hledat šampaňské, odložené kdesi venku. Velký Grizzzly mne požádá, abych odpálil rachejtle, jež přivezl, jelikož on toho není momentálně schopen. Hodiny musíme posunout o pět minut zpět, abychom stihli druhou hodinu přesně. V naší půlnoc prásknu špuntem a připijeme si. Na to si zazpíváme Československou hymnu, máme tu přece Mirku, ktorá pochádza zo Spišskej Novej Vsi. Zaprskáme si prskavkami a jdeme ven, kde u vrat odpaluji rachejtle. Tomáš (V.) je nadšen, že kousek od něj dopadá padáček jedné z nich.

A teď přichází čas na zlatý hřeb programu, perník. Musím se pochlubit, že všem moc chutnal, ani jim nevadilo, že jsem

[10] Jelikož Ida a Lenka o tom věděly, myslím, že n je tři až čtyři.

do něj zapomněl přidat rum. Chutná dokonce i Katce, která předtím říkala, že perník nerada. Ve tři hodiny letního a dvě hodiny zimního času se pomalu ukládáme ke spánku. Pohádku nám dnes vypráví Lenka, jedná se o pohádku O Šťastném princi. Do konce ji asi neslyšel nikdo. Sama prý s potěšením na konci zjistila, že všichni spokojeně odfukujeme a pohádka tak splnila svůj účel.

Neděle 27. října

Ráno venku prší, což trochu narušuje Tomáši (V.) jeho plány. Měl v úmyslu ráno vstát a jít se podívat na Suchý kemp, kde prý zrovna dlí jeho rodina. Po týdnu by ji zase rád viděl a jelikož oni plánují být na Brdech až do polovice týdne, zatímco Tomáš (V.) bude pak u babičky v Praze, hrozí mu, že jinak se mu to nepodaří. Takto se vzbudíme až po desáté, kdy Ida na náš popud předčítá všem pohádku z knihy, již si přivezla. Jde o arabskou pohádku o zakleté lodi. Pak nanosíme všechen nábytek zpět do obývací místnosti a můžeme si uchystat snídani. Během ní nás napadne, že jsme úplně zapomněli na čočkovou polévku na nový rok, ach jo.

Velkému Grizzzlymu noha pěkně napuchla a nemůže s ní ani pohnout. V noci ho prý docela bolela. Vypadá to tedy na pohotovost. A venku prší a prší a Tomáš (V.) je z toho celý špatný, přiznám se, že i já bych uvítal delší výlet a taky bych rád viděl Tomášovu (V.) sestru, abych se jí konečně zeptal, jak jsme se jí líbili. Zatím tady Velký Grizzzly tancuje po jedné noze, krom Idy se bohužel nenechají ostatní holky k tanci strhnout. A pak předčítá Tomáš (S.) z Idiny knihy nějakou německou pohádku.

Ani nevím o čem byla, jelikož jsem se nějak nesoustředil a přišla mi nějak složitá.

Asi ve dvě se rozhodujeme využít toho, že chvíli neprší, a vyrazit na tu pohotovost. Šedý Vlk chce jít někam na výlet, jenže je to asi jediná osoba, která je jakž takž ochotna a schopna odvézt Tomáše (V.) Bedrunkou. Velký Grizzzly si sice sedne suverénně za volant, ale mě se nějak zdá, že není vhodné, aby s nehybnou pravou nohou zkoušel řídit auto. Pravda je, že se to nezdá asi nikomu krom Velkého Grizzzlyho a Idy. Nebo lépe řečeno, Idě se to taky nezdá, ale klidně by ho za volantem nechala. Ti dva se prostě hledali. Držím tedy otevřené spolujezdcovy dveře a jedině to, že jsem odhodlán raději dveře ulomit, než ho pustit, jej přesvědčí, aby si přesedl na místo spolujezdce. My s Mirkou a Lenkou jdeme pěšky, zatímco ostatní jedou s Tomáši autem. Lenka údajně ví, kde se středisko nachází, ale raději se připravujeme, že budeme hledat pohotovost a ostatní po celých Řevnicích.

Bedrunka nás však předjíždí na mostě a v Řevnicích je skoro současně s námi. Na náměstí je ovšem jen veterinář a pneumolog. Pohotovost nikoli. Katka v hospodě zjišťuje přibližný směr, v němž máme hledat. Po chvíli hledání skutečně pohotovost najdeme, dokonce i otevřenou. Tomáš (S.) pomalu dokulhá a vejde podpírán Idou dovnitř. Po chvíli opět vyjde ven a prohlásí, že ho poslali do Berouna na roentgen. A tak ke své velké radosti musí Šedý Vlk vyrazit pro auto a odvézt Velkého Grizzzlyho do Berouna. Je mi ho upřímně líto, takhle asi rodinu neuvidí a neprojde se po milovaných Brdech. A obloha se krásně vyjasňuje. Lenka tu zrovna není, neboť si šla na nádraží zjistit, kdy jí pojede zítra vlak. My s Mirkou a Lenkou asi zůstaneme a půjdeme se někam projít. Ida nám půjčuje mobil, aby nám mohli případně zavolat a zkoordinovat se, Lenka má totiž ten svůj vybitý. Taky nám Katka nechává klíče od chaty, domnívajíc se, že budeme zpátky dřív než oni. Podle toho, co říká, si asi myslí, že když mám pro sebe hned dvě slečny, půjdu s nimi do chaty vařit. Naštěstí přichází Lenka a bere si to na starosti. Klíče bych sice zvládnul, ale mobil asi nikoli.

Necháváme ostatní jejich osudu a sami se rozhodujeme po dohodě projít se k Jezírku a zpět. Naše tempo není valné a tak nám cesta k Jezírku trvá déle než by se dalo čekat. Ale počasí je opravdu krásné. Mirka stále něco žvatlá, takže nám s Lenkou nezbývá příliš prostoru k hovoru. Ale mně to ani nevadí, i když se přiznávám, že její monolog pouštím většinou jedním uchem dovnitř, druhým ven. Při stoupání k Jezírku ztrácíme žlutou značku a jdeme lesem ve směru, který považuji za správný. Lenka se do kopce kapku zadýchává, budeme ji asi muset trochu vytrénovat. U Jezírka se nezdržujeme a jdeme dolů na zelenou značku. Během klesání volá – asi v pět – Katka, že nás čekají na Rovině v hospodě na návsi. Tomáš (S.) prý s tou nohou nic nemá, až na podvrtnutý kotník.

Zelenou odbočku netrefujeme dobře, a tak jdeme z Haloun do Řevnic po silnici. Cestou se děvčata občerstvují jablky spadlými pod stromem. Pomalu se šeří a obloha se opět zatáhla. Navíc fouká silný vítr. Vypadá to, že nás Petr trochu vykoupe. Máváme sice na auta jedoucí v našem směru, ale samozřejmě žádné nezastavuje. Na začátku Řevnic si chceme cestu zkrátit po jakési polňačce. Ta končí po chvíli zrovna v okamžiku, kdy začíná menší průtrž mračen. Mirka má pláštěnku od rána půjčenou od Šedého Vlka. Lenka má ovšem pouze plátěnou bundu s kapucou. Protože se mi zdá nevhodné, abych byl v suchu pod pláštěnkou, zatímco je vedle mne slečna vystavena prudkému dešti, nabízím jí svou pláštěnku. Když se mi podaří ji na Lenku navléci, ona se začne bránit s tím, že zase ona nechce připustit, abych moknul, když tu mám svou pláštěnku. Tak to nakonec skončí tak, že jdeme vedle sebe jakž takž přikryti pod pláštěnkou jako pod plachtou. Než dojdeme dolů pod kopec, déšť opět ustává. Jdeme proto přykryti jen halabala, čehož si samozřejmě vážím, jelikož mohla přece už v té chvíli přenechat pláštěnku zase mně. Teprve na mostě však Lenka usoudí, že není dobré, abychom setrvávali spolu přikryti, jelikož silný vítr nás málem odfoukne do řeky.

V chatě se zastavujeme pro prázdné lahve na vodu a jdeme za ostatními do hospody. Zde jsme něco po šesté. Rozhoduji se jít rovnou pro vodu a do chaty, jelikož zmírám od hladu a nechce se mi utrácet za jídlo v hospodě. Zeptám se tedy Katky, kde najdu pumpu s vodou. Máchne kamsi rukou a odvětí, že asi tímto směrem na návsi. V uvedeném směru však nic nenacházím, musím se proto nechat k pumpě zavést od Idy. Těsně po mně přichází do chaty Tomáš (V.) a Mirka. Tomáš (V.) hodlá vyrazit za rodinou na noc. Venku je samozřejmě tma jako v pytli. Mirka váhá, jestli se nemá přidat. Celou dobu tady básní o nočních výletech na hřbitov a tak podobně. Společně s Tomášem (V.) se nám daří ji přesvědčit, že je to výborný nápad. Oba tak vyráží asi v sedm na cestu. Mě se jim přemluvit nedaří, jelikož potřebuji, alespoň hodinu na to, abych se najedl. Krom toho mě trochu bolí rozseknutá noha. Raději si vařím špagety.

Před osmou slyším zvenku nějaký smích a otevřev dveře zjišťuji, že mě chtěli ostatní poslouchat, jek si povídám sám pro sebe intelektuálské řeči, pravda, netušili, že jsem tu sám. Večerní zábava vypadá opět dost pasivně. Navrhnu tedy, že když už nám nemá kdo hrát na kytaru, mohla by nás Ida naučit Ovčáky, čtveráky na housle. K tomu se ochotně nechá propůjčit a postupně se Katka a já učíme uvedenou píseň a navíc ještě Vyletěla holubička ze skály. Katka pilně trénuje, asi hodinu. Až ji z toho bolí ruka. Máme výborné publikum, které nám za naše výkony ochotně tleská. Pak nám Ida zahraje něco z repertoiru, který hrají s kvartetem a orchestrem. Určitě se máme jít podívat na její koncert s kvartetem, jenže sama neví kde a kdy to bude. Hraje samozřejmě výborně a úžasně, a my jí ochotně tleskáme. Jen vždy zahraje začátek a skončí s tím, že dál si to nepamatuje. A venku zatím fouká vichřice, alespoň mají Tomáš (V.) s Mirkou dobrodružnou cestu.

Později hrajeme hru ostrov pokladů, nebo jak se jmenuje. Je úžasně zábavná. A ještě před půlnocí jdeme spát. Pohádku tentokrát vyprávím já, jde o Jabloňovou pannu.

Pondělí 28. října

Ráno projeví Katka přání být probuzena stejným způsobem jako Tomáš (V.) v sobotu večer, totiž polibkem na čelíčko. Střihneme si proto s Velkým Grizzzlym o to, kdo bude mít tu čest být prvním, vyhrává Tomáš (S.). Pak se postupně na Kačkou skloníme a splníme jí její dívčí přání. Ona nám za odměnu přečte pohádku o Kálífu Čápovi. Pak pokračuje ještě ve čtení té složité pohádky, již začal číst včera Tomáš (S.). Ale dočítá jen její první část, druhá zbývá na někdy příště.

Už včera, mně záhadným způsobem, uzmul Velký Grizzly Katce její vlastnoručně malovaný šátek a dnes prohlašoval, že by mu ho mohla Katka věnovat. Na to poznamenám, že slečny podle mne dávají šátek jen svému milému. Katka to však uslyšivši opáčí, že svému milému dávají slečny vlastnoručně malované kravaty. Takovýhle šátek by prý nenosili. Zato když se chlapce někdo na plese zeptá, odkud má tak pěknou kravatu a on odvětí, „to mi namalovala moje holka“, to je ten správný pocit uspokojení. Ach jo, tak to asi nemohu být ničí milý, jelikož nenosím kravaty, ale motýlky.

Při snídani si povídáme o tom, že by bylo dobré zrealizovat šipkovanou, o níž už jsme tolikrát mluvili. Tomáš (S.) se nabízí, že po snídani pro nás půjde rozmístit nějaké šipky a úkoly. Za dvě hodiny máme vyrazit za ním, až uděláme zelňačku. Nebo on přijde zpět za námi a pak teprve vystartuje? To je poněkud nejasné.

Po snídani přijdou Šedý Vlk s Mirkou, srazí se s odcházejícím Grizzzlym. Hned mi hlásí, že mne teď celá jeho rodina obdivuje, domnívajíce se, že seknout se do nártu je téměř nemožné a vyžaduje to značné obratnosti. Krom toho Tomáš (V.) oznamuje, že si tam zapomněl peníze a hlavně doklady. Bude se proto pro ně muset vrátit. Jenže to vypadá, že Tomáš (S.) si vzal klíčky od Bedrunky s sebou, a tak nemůže Katka Šedého Vlka odvézt k boudičce a zpět. Hrajeme s Katkou Tomášovi (V.) a Mirce, co jsme se včera od Idy naučili. Vyletěla holubička ze skály v mém podání Tomáš (V.) nepoznal, ale jelikož ji přehrál po mně na kytaru správně, je nejspíš chyba na jeho straně, neboť tuto sprostonárodní píseň neznal.

Holky umyjí nádobí a my s Idou se můžeme vrhnout do vaření zelňačky. Myslím, že nás to oba dosti baví. Během vaření zjistíme, že většina koření, které tu má teta schované, je nepoužitelná. Zejména sladká paprika chybí. Když je polévka skoro hotová, necháváme ji proto hlídat ostatním a vydáváme se s Idou někam sehnat tuto veledůležitou surovinu. Lidi na zahrádkách se nám nechce příliš otravovat a hospoda na návsi má zavřeno. Jdeme proto na hlavní silnici, kde je otevřená hospoda s kuchyní hned naproti vchodu. Tam říkáme nějaké kuchařce nebo majitelce, že se snažíme uvařit zelňačku, ale potřebovali bychom k tomu trochu červené papriky. Dobrá ta žena sice opáčí, že paprika není potřeba, ale přesto nám ji po chvíli přináší. Ještě dodává spoustu dobrých rad, co všechno máme do té polévky přidat. Vrátivše se zpět, doděláváme polévku a servírujeme s myšlenkou na Velkého Grizzzlyho, jenž nejspíš trpí kdesi v lese hlady a čeká na nás. Mezitím Katka nachází klíčky od Bedrunky a může tak po obědě odvézt Tomáše (V.) pro doklady. Po polévce se všichni oblizují.

Lenka s Mirkou se s námi loučí a vyráží na vlak. Katka s Idou jedou s Šedým Vlkem pro doklady a tak zůstávám sám a nezbývá mi, než umýt nádobí, sbalit si věci a pískat si na píšťalku. Velký Grizzzly nepřichází, až si myslím, že ho sežrala v lese divá zvěř. Asi po hodině se všichni vrací, z auta vystupuje kupodivu i Tomáš (S.), prý ho potkali už při odjezdu cestou k návsi. Tomáš (V.) nás okamžitě opouští, spěchaje na vlak.

Zatímco dojídáme s Tomášem (S.) polévku, docela se venku setmělo. Vydáváme se proto s Katkou a Idou po Tomášových (S.) šipkách potmě jen za svitu baterky. Před odchodem nás Tomáš (S.) varuje, že cesta vede chvíli dosti hustým trnitým křovím. Prý ho nebudeme mít příliš rádi. Je to údajně horší, než průchod bažinou. Aniž bychom potkali jediný vykřičník v kolečku značící blízkost úkolu, dostáváme se skutečně k nějakému křoví. Idě se zpočátku zdá málo hrozné, není podle ní horší než bažiny. Vracíme se proto zpět a nacházíme šipku, která směr potvrzuje. Nakonec je to opravdu horší než bažina.

Za křovinami nacházíme první úkol:
„Bylo to těžké, co? Já vím, kdybych to tušil, vybral bych jinou cestu. Omlouvám se. Ale neztrácejte naději.“
Následuje obrázek s Tomášem (S.) v pozici, po níž mu máme vždy říct, že ho máme rádi. Začneme proto jeden přes druhého říkat „máme tě rádi, Tomáši“.
„Ahoj, taky Vás mám rád. Protože to bylo opravdu náročné, nemusíte dělat nic. Jenom sledujte šipky. Další cesta vede k míchačce.“

Pokračujeme tedy směrem, kde tušíme míchačku. Zde procházíme dírou v plotu a na cestě vidíme šipku k dalšímu úkolu, ale ani po delším hledání se nám nedaří nic najít. Vzdáváme to tedy a jdeme po cestě dál. Docházíme k místu, kde jsou do kamení na cestě vyryté tři šipky. V jejich středu je papírek s nápisem „Chcete najít poklad?“. U šipek jsou pak umístěny papírky s nápisy říkajícími, že Bedrunka je dobré auto, výborné auto a nejlepší auto, dokonce lepší než Žužlík[11]. Jdeme samozřejmě ve směru šipky, podle níž je Bedrunka nejlepší auto. Na další křižovatce nenacházíme žádnou šipku, a tak se vydáváme ve směru, který bychom na Tomášově (S.) místě zvolili asi my. Obejdeme tak kolečko okolo trojšipky s Bedrunkou zpět na tuto křižovatku. Zde po SMlSkové konverzaci Ida zjistí, že máme jít kamsi dolů, sledovat nápisy na zemi a všímat si pravého plotu. Projdeme dolů, kde najdeme šipku podél plotu a jdeme dál po cestě, aniž

[11] Žuzlík je údajně auto rodiny Tomáše (V.)

bychom si všimli nějakých nápisů na zemi. Po delší chvíli bez viditelné šipky se otáčíme zase zpět, jsouce trochu zmateni. Vracíme se a nacházíme nápisy na zemi, které říkají, abychom hledali úkol. V sloupku plotu po pravé straně nacházíme po chvíli skutečně nějaký vzkaz. Máme provést tolik Grizzzlyovských kulhavých kroků, kolik je druhé trojčíslí Ludolfova čísla, tedy 159, a hledat další úkol. Katka prohlásí, že je jí trochu špatně a raději půjde zpátky uklízet.

My s Idou si odkulháváme 159 kroků k nějakým barákům, kde marně hledáme další slibovaný úkol. Kde nic, tu nic. Ida proto dobíjí telefon a posílá Tomášovi (S.) zprávu. Dlouho se neozývá a tak si s Idou povídáme a brzy sklouzáváme do našeho oblíbeného tématu, vztahů kluků a holek. Tomáš (S.) nakonec volá a říká, že už jsme těch kontrol minuli tolik, že teď ani nemá cenu, abychom pokračovali. Vracíme se proto k míchačce a zkoušíme hledat úkol, který se u ní prý má nacházet, samozřejmě neúspěšně.

V chatě je skoro všechno uklizeno. Katka hledá album s fotkami z Albeře, nakonec ho nacházíme zapadlé za skříňkou, na níž před tím leželo. Dojídáme rybí pomazánku a bavíme se o Lence. Celou diskusi vyvolám tím, že kladu na srdce Katce, aby se Lenky zeptala, jak jsme se jí líbili. Doufáme, že ano, protože kdyby Katce zakázala se s námi stýkat, určitě by nás to mrzelo. Ale myslíme si, že se jí tu líbilo, protože Katka říká, že původně chtěla Lenka odjet už v neděli. Navíc jsem s ní navázal hezký vztah. Protože jaký jiný vztah se dá navázat, strávíte-li s někým déšť pod jednou pláštěnkou. Obzvlášť když po dešti pláštěnku opustila až na mostě kvůli větru. Uslyšivši to Katka, říká, že nás měla asi líp hlídat. Na to odvětím, jestli by nám to nepřála, a ona vece, že mně by Lenku přála, ale neví, jestli by Lence přála mne, jelikož mě zná jen půl roku. Tak si budu muset ještě patnáct a půl roku počkat. Jenže pak bude stejně Katka Lenku znát stále o patnáct a půl roku déle, takže se asi nedočkám. Zase jedna ztracená šance.

Taky se ptáme Katky, jestli je Lenka stále taková zamlklá. Prý nikoli, jen je taková stydlivá. A když se Katky zeptám, jestli se někdy zamilovaly do jednoho kluka, odvětí, že asi ne, že vlastně ani neví, do koho byla Lenka zamilovaná, protože se s podobnými věcmi příliš nesvěřuje.

Pomalu se sbalíme a vydáváme se na cestu do Prahy. Tomáš (S.) odjede s odpadky dolů do Řevnic, pak nacpeme batohy do Bedrunky a vyrážíme. Za návsí ještě Velký Grizzzly zastavuje, aby mohly Katka s Idou najít poslední úkol šipkované, stojí na něm něco takového, jako že pokladem je sám Velký Grizzzly a že nás čeká v hospodě. V Praze nás Grizzzly rozveze po domovech, a tím končí naše říjnová oslava Silvestra.

Závěrem se sluší splnit slib ze začátku a prozradit odpověď uvedenou na začátku. Jde samozřejmě o podvod, tázaný je zmaten dvěma dolary od poslíčka, které nemají být do součtu vůbec zahrnuty. K uvedeným dvaceti sedmi dolarům mají být připočteny tři dolary, které tři američtí hosté dostali nazpět. Pak vyjde správně třicet dolarů.

Taky bych mohl dodat pro klid vašeho spánku, že podle zpráv od Katky jsme Lence přišli normální. Nebo, né normální, ale v pohodě. A hlavně nezakázala Katce s námi kamarádit. Uf, to jsem věru rád, i proto, že nás Lenka nepovažuje za normální.